

[Kai Moltke.]

ninger, men ingen forpligtelser lægger på sig selv med hensyn til begrænsning af rustningerne. Det er jo det andet spørgsmål. Det er spørgsmålet om dem, som er på grænsen til at blive atommagter, for lad os så dog i Guds navn se sandheden i øjnene: så længe Sovjetunionen og Amerika står ubundne på disse felter, hvad skulle så moralsk forpligte f. eks. Frankrig og Kina til at tilslutte sig en sådan aftale? For begge disse landes vedkommende ligger jo klare erklæringer i udenrigspolitikken om, at man ønsker, at forpligtelser i retning af begrænsning af nedrustningerne bør være generelle. At nærme disse magter til den afsluttede aftale er jo en af forudsætningerne for, at man får det størst mulige antal og, om jeg så må sige, de kommende atommagter med til den aftale, som her er sluttet. Og her står vi jo ikke fuldstændig, lad os sige uengagerede. Det vil altså være af stor betydning, om regeringen som medlem af en militær alliance og en militær blok alvorligt påpegede over for sin store allierede, at forpligtelser med hensyn til at begrænse atomrustningerne i virkeligheden bestemmer omfanget af den ratifikation eller tilslutning, som denne aftale vil få; og så længe bestræbelser på disse områder ikke kommer tydeligere frem end til atomudkastet, er det vel såre tvivlsomt, om denne kan få universel tilslutning og universel virkning.

Hertil kommer så yderligere de indre forhold, som det også er blevet nævnt her, inden for den militære blok, vi tilhører. Her kan det jo virke lidt foruroligende, når man i amerikansk valgkampagne og senere hos ledende tyske statsmænd ser krav dukke frem om, at i en europæisk konflikt må man være forberedt på i starten af møde med taktiske atomvåben. Det minder mig om mit første ophold ved De Forenede Nationers generalforsamling, hvor netop Wall Street Journal i 1961 havde en hel forside med argumentationen af en af de nuværende engagerede i præsidentvalgkampen, general Le May, dengang leder af det amerikanske flyvevåben, hvor han sagde, at skulle det komme til en ny Berlinblokade, så må vi vise, at vi mener det alvorligt ved, at vi smider et par små atombomber, og så må vi gå ud fra, at russerne også kun vil svare med at smide et par små atombomber, og

så er klimaet — ud fra, at man mener det alvorligt — inde til, at man kan optage realitetsforhandlinger.

Jeg kan ikke lade være med at få sådanne erindringer, når man nu pludselig ser, hvordan man diskuterer under den amerikanske valgkamp. Jeg tror, vi her i tinget kan være enige om, at små atombomber kastet fra den ene eller den anden side og manglende garantier for, at man ikke vil være den første, der bruger atomvåben, i høj grad er noget af det, som trænger til afklaring i den nuværende situation, især når sådanne teorier og sådanne krav på rådighed over taktiske atomvåben også rejses af en række høj-røstede og måske ikke afgørende talsmænd for vor vesttyske nabo, som indtil videre stiller sig afventende over for traktaten. Og det er jo desværre ikke alene inden for NATO, at vi har disse betænkeligheder ved traktaten; der findes jo så at sige et vist Bruderbund; Frankrig står udenfor på forhånd, Italien nøler for ikke at støde den stærke allierede, og så står vi altså i den situation, at vi her har en af de militære blokke splittet og opdelt, hvor det drejer sig selv om ratifikation af et så lille skridt henimod det mål, der lå.

Ikke desto mindre anbefaler jeg, at man ratificerer denne aftale her fra tingets side under forudsætning af, at vi på vort eget område udbygger den nordiske atompolitik, der er lagt grundlag for, gennem internationale konventioner og ved at holde kernevåben og kernevåbenbaser så langt væk som muligt fra dansk og nordisk territorium.

Med disse forbehold skal jeg anbefale ratifikation af traktaten.

Ministeren for nedrustningsspørgsmål (K. Helweg Petersen): Jeg takker for den tilslutning, der er givet. Det er godt, at der her i tinget er bred enighed om tilslutningen til ratifikationen.

Det er da givet, at der i ikke-spredningsaftalen er en række ting, som vi kunne tænke os anderledes, og man har fra forskellige ordføreres side peget på nogle af de svagheder, som traktaten indeholder.

Jeg vil gerne understrege det, hr. Per Federspiel sagde, at der jo ikke er nogen som helst praktiske muligheder overhovedet for, at vi kan øve nogen som helst indflydelse på den ordlyd, der foreligger. Vi kan vælge